

Това трая двѣ минути. Балканската буря отминѣ на други връхъ и го зави съ гороломната си мъгла. Слънцето пакъ грѣйна съ блѣда, ледена свѣтина на безцвѣтното небе.

Дружината, налѣгала до една права стѣна, която ѣж закриляше малко отъ главния ѹстремъ на стихията, останѣ, като отъ чудо, незасипана отъ снѣжната вѣявица. Единъ по единъ пѣтницитъ занаставахъ, като че се пробуждахъ отъ смърто-подобенъ сънъ. Тѣ бѣхъ вкоченясали, не усѣщахъ ни рѣцѣ ни крака. Мразътъ ги държеше сънливи. Опасността именно сега бѣше голѣма. Пръвъ се свѣсти Иванъ Боримечката. Той извика:

— Ставайте бре, пришкайте на горѣ, ще замръзнемъ!

Тѣ се стрѣснахъ, стиснахъ пушкитѣ подъ мишница и закрачихъ нататкъ. Изведнѣжъ Боримечката ги спрѣ.

— Дѣ даскала бе?

Тѣ се узърнахъ уплашени. Огняновъ го нѣмаше.

— Бурята го е отнесла!

— Снѣгъ го е завѣяло!

Прѣснахъ се да дирѣтъ. Пропастьта която състояше подъ краката имъ, ги докарваше до ужасъ. Тѣ не смѣяхъ да погледнатъ въ неж...

— Ето го! извика Остенътъ.

Край самата провала изъ снѣга, се подавахъ два крака обути въ царвули. Разровихъ, истеглихъ Огнянова. Той бѣше безжизненъ, лицето му присинѣло, месата му вдървени.

— Майка му стара!... избѣбра състрадателно Боримечката.

— Трийте го, братя, извака Остенътъ и самъ захванѣ да му трие съ снѣгъ лицето, рѣцѣтъ, гърдитѣ... Топълъ е още, давно го отървемъ.

Всички забравихъ себе си да помогнатъ на погибающия си другаръ. Силното трѣкание скоро го свѣсти и на тѣхъ сами подѣйствува благотѣлно. Кръвта имъ се разигра.